

ПСИХОЛОГІЯ ПОТЕРПІЛИХ ТА СВДКІВ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ

Лекція 10

Потерпілий — особа, якій злочином заподіяно моральну, фізичну або майнову шкоду. Тому його психологічні стани можуть визначатися «обвинувальним» ухилом, перебільшенням збитку і вини обвинуваченого.

Почуття потерпілого можуть бути пов'язані з депресією, соромом, образою тощо. У переважній більшості випадків потерпілі відчувають тривогу, страх перед можливою помстою злочинця.

У механізмі злочину існують взаємозв'язок злочинця і жертви (потерпілого), певна вибірковість з боку винного. Психологія конфлікту «злочинець — жертва» може набувати різних форм. Причому жертва злочину до злочинної події відрізняється тією чи іншою поведінкою.

Залежно від ролі потерпілого (жертви) у ході реалізації злочинного наміру розрізняють декілька видів типової поведінки з боку жертви злочину: позитивну, нейтральну, провокуючу.

Позитивна поведінка — це поведінка, спрямована на запобігання конфліктній ситуації, припинення злочину і затримання злочинця (соціально позитивна поведінка). Нейтральною називається поведінка, що не сприяє вчиненню злочину, але і не перешкоджає цьому (байдужа поведінка).

Провокуюча поведінка — це така поведінка з боку жертви злочину, що створює реальну можливість, сприяє реалізації злочинного наміру (характером, тривалістю та інтенсивністю). Така поведінка стає причиною вчинення злочинного акту або сприятливо впливає на формування злочинного наміру.

Провокуючу поведінку іноді називають негативною. Провокуюча поведінка жертви сприяє виникненню у злочинця негативних емоційних станів (агресивність, гнів, озлоблення та ін.), що зумовлюють вчинення вбивств, заподіяння тяжких тілесних ушкоджень тощо.

Так, систематичні приниження та образи можуть викликати гнів, унаслідок чого кривднику можуть бути заподіяні тілесні ушкодження.

Провокуючою поведінкою є легковажні або аморальні дії потерпілої (розпусність стосунків, демонстрація сексуальної приступності та ін.) при зґвалтуваннях.

Вчення про жертву злочину називається віктимологією (від лат. *Victima* — жива істота, принесена в жертву богу, жертва; і грец. *λόγος* — слово, вчення).

У віктимології виділяють індивідуальну, видову та групову віктимність.

Віктимність визначається як підвищена здатність людини через низку духовних і фізичних властивостей, а також соціальну роль чи статус ставати за певних обставин жертвою злочину.

Важливе значення має вирізнення видів віктимності: 1) віктимогенна деформація — сукупність соціально-психологічних особливо стейособи, пов'язаних із особливостями її соціалізації; 2) професійна віктимність (обумовлена виконанням деяких соціальних функцій, наприклад, інкасатор, таксист, міліціонер та ін.); 3) вікова віктимність (як біологічна властивість); 4) віктимність «патологія» (як наслідок патологічного стану особи — тяжкий соматичний розлад, фізична недуга чи психічне захворювання).

Свідком є особа, котрій можуть бути відомі будь-які обставини, що підлягають встановленню у даній справі. Свідок як процесуальна фігура «породжений» самим фактом злочину і тому є незамінним. Особа, викликана органом дізнання, слідчим, прокурором або судом як свідок, зобов'язана з'явитися в зазначені місце і час і дати правдиві показання про відомі їй обставини в справі (ст. 70 КПК України).

Сакраментальна фраза літературного героя Остапа Бендера: «Бажаючи бути свідками — записуйтеся» відображає деякі негативні соціально-психологічні стосунки, що виникають між слідчим і свідком.

Насамперед йдеться про кількарізкові допити свідка спочатку на досудовому слідстві, а потім і в суді. Далі — це проблема впливу на свідка

заінтересованих осіб (погрози, шантаж, фізичне насильство, підкуп тощо).

Особа свідка має бути надійно захищена. У розвинутих країнах існують певні програми, спрямовані на захист свідків.

Психологічна характеристика свідка як особистості охоплює інтелектуальні, вольові, моральні та інші якості. Свідки відрізняються за обсягом сприйнятої ними інформації і можуть характеризуватися повідомленням неправдивих відомостей із різних мотивів.